

БУНТ У КАРАЛЕЎСТВЕ ВІНДАЎСА ВЯЛІКАГА

Аднойчы ў вялікім і багатым каралеўстве Сусветнае Сеціва адбылося неверагоднае здарэнне. Насуперак забароне караля Віндаўса Вялікага тут выбухнула гучная сварка. Заспрачаліся вышэйшыя асобы каралеўскага двара, якія жылі ў ягоным шыкоўным палацы, што завецца Камп'ютарам.

Каралеўскія служкі пачалі запальчыва высьвятляць, хто з іх важнейшы і больш патрэбны каралеўству, без каго не здолее існаваць Сусветнае Сеціва. Кожны сам сябе падвышаў, даказваў сваю выключнасць і незаменнасць.

Галоўная захавальніца ўсёй інфармацыі, названая Памяццю, ажно кіпела ад нецярпення:

— Я, я тут самая галоўная. І колькі б вы ні пыжыліся, як бы ні надзьмувалі шчокі, нічога без мяне не зробіце. Каму вы давяраеце ўсе свае навіны і сакрэты? Мне. Каго просіце захаваць іх,

запісаць на магнітныя і аптычныя дыскі? Мяне.
Дык хто тут важнейшы?

Служкі двара не маглі вытрымаць такога нахабства. Хоць яны разумелі, што без Памяці і праўда не запусціш ніводнага камп'ютэра, не выканаеш ніводнай праграмы, ды прызнаваць яе перавагу не хацелі. Бо гэта азначала сваімі рукамі знішчыць уласныя вартасці.

А Памяць распалілася яшчэ больш:

— Хіба забыліся, што толькі я валодаю генетычным кодам. Ён жа і ваша жыццё забяспечвае, і ўсяго каралеўства. Без гэтага вы ніхто, кучка бліскучых жалязяк.

— Не ўсе ж мы жалязякі, — пачуўся нясмелы голас, але Памяць нікога, акрамя сябе, не чула.

— А калі не жадаеце прызнаць маю галоўнасць, — ад запальчывасці Памяць ледзь не распадалася на часткі, — я не буду захоўваць вашыя выказванні, знішчу ўсе ранейшыя. Ваша бяспамяцтва прывядзе да катастрофы цэлага каралеўства.

Тут ужо не вытрымаў галоўны прыдворны канцлер Працэсар:

— Хопіць набіваць сабе цану. Без мяне ўсе вы і капейкі ржавай не вартыя. Не дапаможа вам Памяць, калі не будзе каму яе апрацаваць і ўпарадкаваць. Я тут найважнейшы. Я ўсімі вамі кірую. Чаго захачу я, тое і будзе карысным для каралеўства.

— Ого, як ты выхваляешся! — перабіла Памяць. — Хіба забыўся, што я табе працу даю?

— Не кажы гоп, пакуль не пераскочыў. — да-Прынтар, які ад усведамлення ўласнай праўды каваць і размнажаць твае. Працэсар, доказы, калі праігнарую Памяць, то ніхто і не даведаецца пра вашае існаванне.

— Чаму гэта не? — запырэчыла Памяць. — Нават без тваёй дапамогі я магу перадаць свае жаданні іншаму камп'ютэру, увайсці ў дзелавы кантакт з замежнымі каралеўствамі.

— Але як ты збіраешся рабіць гэта без мяне? — здзівіўся Мадэм. — Без маёй падтрымкі ты нават да мяжы нашага каралеўства не дапнеш. Адзін я магу накіраваць вашыя паведамленні праз Інтэрнэт усяму свету.

— За мяне не турбуйся і не выхваляйся сваёй выключнасцю. — не паддавалася Памяць. — Я пашлю ім дыскі.

Але тут зноў падаў голас Працэсар:

— Я падтрымліваю доказы Мадэма. Не здолееш ты, Памяць, падмануць нас. Ды і ўсе вы нічога без мяне не зробіце. Хіба забыліся, хто тут галоўны? Я найважнейшы ў каралеўстве. — Працэсар нібыта зусім забыўся пра існаванне караля. — Я вышэйшы розум Сусветнага Сеціва.

Пачуўшы гэта, Клавіятура шпарка затуркала сваімі шматлікімі костачкамі-клавішамі, бліснула зялёнымі вочкамі і мудра прамовіла:

— Можаце колькі хочаце даказваць свае перавагі, хваліць свае здольнасці, але без мяне вы нуль. Самы сапраўдны круглы нуль. Дзірка ад усіх добрых спраў.

Клавіятура пераможна зірнула на іншых спрачальнікаў і пераканаўча працягвала:

— Хіба вы не разумеете, што ўсе залежыце ад мяне, ад майго здароўя і маіх здольнасцей? Калі захварэе нават адзін мой зубок-клавіша, вы адразу застанецца без справы. Калі я не напішу ніякага слова альбо сімвала, калі не падам адпаведнай каманды, не будзе чаго захоўваць Памяці, непатрэбнымі акажуцца высілкі Мадэма. І нават хвалько Працэсар абяссілее.

Ды тут маналог гаваркой Клавіятуры рашуча перабіў нетаропкі і заўсёды прыветны Манітор-Дысплей:

— Я вось вазьму і пакажу кожнага з вас на сваім экране. Хай усе бачаць, якімі вы сталі непрыгожымі, зпоснымі і сварлівымі. Альбо зусім адключыся, каб не бачыць вас.

Клавіятура спалохалася, што Манітор і сапраўды зробіць гэта, тады яе могуць зусім выкінуць з каралеўства.

Памяць ажно заікацца пачала — калі патухне экран, то ўсё застанецца таемным і нябачным. Толькі Манітор можа паказаць вынікі працы ўсіх.

Мадэм ляпнуў па плячы Працэсара:

— Калі ты такі мудры і магутны, папрасі Манітора, каб не рабіў паспешлівых крокаў.

— Ну вось, не хапала мне прыніжацца перад нейкім цёмным Маніторам-Дысплеем, — пазябываецца, чыім розумам жыве. А калі вы такія нямоглыя і няздатныя, то я наогул магу сысці з каралеўства. Мяне любое гаспадарства з радасцю прыме.

— Давай, давай, — з'едліва засмяяўся Мадэм. — Я табе яшчэ і дарожку пакажу — самую дальнюю. Каціся па ёй калабком. Пакуль у зубы ваўку не трапіш. Альбо пакуль ліса на язык не пасадзіць.

Слухала, слухала гэтыя спрэчкі працавітая Мышка, надакучыла ёй пустая балбатня. Вільнула яна доўгім чароўным хвосцікам і выказала сваё меркаванне:

— Як вы сабе хочаце, але мне ваша спрэчка падаецца бескарыснай. І нават шкоднай, — заключыла яна. — Усе мы пазабяцалі службыць свайму каралеўству. Так? — Яна абвясла ўсіх запытальным позіркам. — А цяпер вы ваюеце за ўласную выгаду. Не, нават проста за пустыя амбіцыі. Кіньце выхваляцца. Усе мы адзін без аднаго нічога не вартыя. Не будзе працаваць камп'ютар, калі залянуецца хоць бы адзін з нас. Давайце лепш згуртуем нашыя сілы, скарыстаем свае здольнасці і будзем далей службыць агуль-

най справе. Пакуль мы разам — мы гэта можам. І для каралеўства будзе вялікая карысць. Паасобку ж мы нікому не патрэбныя.

Апусціў галаву Працэсар. Пачырванелі вушы ў Мадэма. Туманком сораму пакрылася Памяць. Вінавата затарахцела і раптоўна змоўкла Клавіатура.

Адзін Манітор весела бліснуў сваім блакітным экранам, выказваючы згоду са словамі маленькай Мышкі.

Усе моўчкі вярнуліся да сваіх ранейшых спраў. Спакой і згода зноў запанавалі ў Сусветным Сэціве.

А кароль Віндаўс Вялікі нават не даведаўся пра бунтоўную сварку сваіх прыдворных.